

STEPHEN
KING

CARRIE

Ediția a II-a

Traducere din limba engleză
MIHNEA COLUMBEANU

NEMIRA

*Această carte este pentru Tabby,
care m-a atras în ea... și apoi,
m-a scos pe cauțiune.*

Partea întâi

SPORT CU SÂNGE

Tabletă informativă din săptămânalul „Enterprise“, 19 august 1966, Westover (Me.¹)

SEMNALAREA UNEI PLOI CU PIETRE

Mai multe persoane de încredere au semnalat faptul că o ploaie de pietre a căzut din bun senin pe Carlin Street, în orașul Chamberlain, la data de 17 august. Pietrele au căzut mai ales pe casa D-nei Margaret White, deteriorând în mare măsură acoperișul și avariind două jgheaburi și un burlan, estimate la aproximativ 25\$. D-na White, văduvă, locuiește cu fetița ei în vârstă de trei ani, Carietta.

Nu s-a putut lua legătura cu D-na White pentru declarații.

Nimeni nu a fost într-adevăr surprins când s-a întâmplat, nu cu adevărat, nu la acel nivel subconștient unde colcăie lucruri sălbatice. Ca reacție exteroară, toate fetele din sala dușurilor au fost șocate, înfiorate, rușinate sau pur și simplu bucuroase că White, cățeaua, o luase iarăși peste bot. Unele dintre ele ar fi putut de asemenea simula surpriza, dar, firește, pretențiile le erau neîntemeiate. Carrie învățase la aceeași școală cu unele dintre fete încă din clasa întâi, iar starea începuse să se clădească încă de pe atunci, să se clădească încet și muabil, în conformitate cu toate legile ce guvernează natura umană, și cu statornicia unei reacții în lanț apropiindu-se de masa critică.

¹ Me. – (abr.) Maine (n. tr.).

Ceea ce niciuna dintre ele nu știa, bineînțeles, era că acea Carrie White avea puteri telekinezeice.

Inscripție scrijelită pe un pupitru din Școala Elementară cu clasele V-VIII, Barker Street, Chamberlain:

Carrie White mănâncă căcat.

Vestiarul era plin de strigăte, ecouri, și sunetul subteran al dușurilor împroschând dușumeaua. Fetele jucaseră volei la prima oră, iar sudoarea lor de dimineață era ușoară și înfocată.

Se întindeau și se zgâreau sub apa fierbinte, chiuind, stropindu-se, dând din mână-n mână calupuri de săpun alb. Carrie stătea printre ele apatică, precum o broască între lebede. Era o fată îndesată, cu coșuri pe ceafă, spinare și fese, părul ud fiindu-i complet lipsit de culoare. I se lipea de față îmbibat în posomoreală, iar ea nu făcea decât să stea, cu capul ușor aplecat, lăsând apa să-i biciuiască pielea și să șiroiască pe jos. Arăta a țap ispășitor, veșnicul cal de bătaie, care crede în cheile franceze pentru mâna stângă, perpetua bătută-n cap, și asta și era. Își dorea cu disperare și consecvență ca Ewen High să fi avut dușuri individuale – și, deci, private –, asemeni liceelor de la Westover și Lewiston. Se zgâiau. Întotdeauna *se zgâiau*.

Dușuri închizându-se unul câte unul, fete pășind afară, scoțându-și caschete de baie pastelate, frecându-se cu prosoapele, dându-se cu deodorant, uitându-se la ceasul de deasupra ușii. Sutiene fură încopciate, picioare pășiră în chiloți. Aburul stătea suspendat în aer; locul ar fi putut să fie o baie publică egipteană, cu excepția ghiorăitului constant al vârtejului Jacuzzi din colț. Chemări și fluierături ricoșau cu toată vioiciunea și fiorul bilelor de biliard după un carambolaj.

– ...așa că Tommy-a zis că *n-o suferă* s-o vadă pe mine și eu...

– ...merg cu soră-mea și bărbat-su. Ăla se scobește-n nas, da' și ea la fel, așa că-s foarte...

– ...duș, după școală, și...

– ...prea ieftin ca s-arunci un afurisit de penny și-atuncea Cindi și cu mine...

Miss Desjardin, profesoara lor de educație fizică, subțire și fără sâni, pași înăuntru, lungi scurt gâtul de jur împrejur și-și pocni o dată palmele, zgomotos.

– Ce-aștepti, Carrie? Judecata de Apoi? În cinci minute se sună!

Șortul îi era orbitor de alb, picioarele nu prea conturate, dar frapante, cu musculatura lor discretă. Un fluier de argint, câștigat în facultate la o competiție de tras cu arcul, îi atârna la gât.

Fetele chicotiră, iar Carrie ridică privirea, cu ochii grei și încetoșați de căldură și de vuietul constant, ritmic, al apei.

– Ăhău?

Era un sunet straniu, brotăcesc, grotesc de nimerit, iar fetele chicotiră iarăși. Sue Snell își smulse de pe cap prosopul, cu iuțea unui magician avântându-se spre o ispravă miraculoasă, și începu să se pieptene rapid. Miss Desjardin făcu un gest iritat și capricios spre Carrie și ieși.

Carrie închise dușul. Acesta își dădu duhul picurând și bolborosind.

Abia când intră în vestiar văzură, toate, sângele ce i se prelingea pe picior.

Din Umbra a explodat: fapte documentate și concluzii concrete extrase din cazul Cariettei White, de David R. Congress (Tulane University Press: 1981), p. 34.

Este greu de pus la îndoială faptul că neremarcarea niciunor situații concrete de telekinezie în timpul primilor ani de viață ai tinerei White trebuie atribuită concluziei oferite de către White și Stearns în lucrarea lor „Telekinezia: o însușire obscură reconsiderată” – și anume că posibilitatea de a deplasa obiecte prin efort de voință și nimic altceva iese la iveală numai în momente de încordare personală extremă. Capacitatea este într-adevăr foarte bine ascunsă; cum altfel ar fi putut rămâne în umbră timp de secole, doar vârful aisbergului arătându-se deasupra unui ocean de șarlatanie? Nu avem decât probe răzlețe, culese din auzite, pe care să ne putem baza în acest caz, dar chiar și atât este de-ajuns pentru a identifica faptul că înăuntrul numitei Carrie White exista un potențial „TK” de imensă magnitudine. Marea tragedie este că... după război mulți viteji se-arată.

– Ci-clu!

Primul strigăt răsună dinspre Chris Hargensen. Izbi pereții de faianță, ricoșă, și lovi din nou. Sue Snell își trase nasul, încetând să mai râdă, și simți

un amestec ciudat, ofensiv, de ură, repulsie, exasperare și milă. Pur și simplu arăta atât de *tâmpă*, cum stătea acolo, fără să știe ce se petrece. Doamne, ai crede că niciodată n-a...

– *CI-clu!*

Se înțețea ca un cântec, o incantație. Cineva din spate (poate tot Hargensen, Sue nu-și putea da seama, în jungla de ecouri), răcni:

– *Pune-i dopu'!*, cu dezinvoltură groasă, neinhibată.

– *CI-clu, CI-clu, CI-clu!*

Carrie stătea năucă în centrul unui cerc în formare, cu apa șiroindu-i de pe trup, broboane. Stătea ca un bou răbdător, conștientă că de ea se făcea haz (ca întotdeauna), cu stinghereală buimacă, dar deloc surprinsă.

Sue se simți năpădită de dezgust când primii stropi întunecați de sânge menstrual se striviră pe dale sub forma unor pete cât monedele de zece cenți.

– Pentru Dumnezeu, Carrie, ți-a venit ciclul! strigă ea. Spală-te!

– Ahău?

Roti înjur o privire bovină. Părul i se lipise de obraji în formă de coif turbat. Pe umăr avea un ciorchine de acnee. La șaisprezece ani, pecetea subtilă a umilinței îi era deja clar întipărită în ochi.

– Crede că-s pentru ruj de buze! strigă deodată Ruth Gogan cu o încântare tainică, după care izbucni într-un chițcăit de râs. Sue avea să-și amintească mai târziu comentariul, înscriindu-l în imaginea de ansamblu, dar acum nu era decât încă un sunet fără sens în confuzia generală. *Șaisprezece!* se întrebă. *Nu se poate să nu știe ce se întâmplă, că...*

Alți stropi de sânge. Carrie continua să clipească din ochi spre colegile ei de clasă, cu uimire încleiată.

Helen Shyres se răsuci și începu să imite vomatul.

– Îți curge *sânge!* țipă pe neașteptate Sue, furioasă. Îți curge *sânge*, mămăligă mare și tâmpită!

Carrie coborî ochii spre sine însăși.

Țipă.

Sunetul răsună foarte tare în vestiarul umed.

Un tampon o lovi deodată în piept și căzu cu un plescăit la picioarele ei. O floare roșie păta bumbacul absorbant și se întinse.

Apoi râsul, dezgustat, disprețuitor, înfricoșat, păru să se înalțe și să înflo-rească în ceva zdrențuit și urât, iar fetele o bombardau cu tampoane și șervețele sanitare, unele din poșetuțe, altele din automatul stricat de pe perete. Zburau ca bulgării de zăpadă, iar cântecul deveni:

– Pune-i *dopu*’, pune-i *dopu*’, pune-i *dopu*’, pune-i...

Și Sue arunca, arunca și cânta cu celelalte, nu tocmai conștientă de ce făcea – o vrajă îi luase mintea în stăpânire și radia acolo ca neonul: *Nu face niciun rău chiar niciun rău chiar niciun rău...* Încă mai străfulgera și ardea, încurajatoare, când deodată Carrie începu să urle și să dea înapoi, fâlfâind din brațe, mârâind și bolborosind.

Fetele se opriră, dându-și seama că fisiunea și explozia se realizaseră în sfârșit. Acesta fu punctul în care unele dintre ele, privind retrospectiv, aveau să se declare surprinse. Și totuși, trecuseră toți anii aceia, toți acei ani de hai să udăm cearșaful din patul lui Carrie la Tabăra Tineretului Creștin și am găsit scrisoarea asta de amor a lui Carrie pentru Flash Bobby Pickett hai s-o copiem și s-o dăm la toată lumea și să-i ascundem undeva chiloții și să-i punem șarpele-ăsta-n pantof și s-o băgăm *iar* cu capul la fund, s-o băgăm *iar* cu capul la fund; Carrie târându-se după ele încăpățânată, în excursii cu bicicletele, cunoscută într-un an ca „budinca“, iar în anul următor ca „moacă-de-camion“, mereu mirosind a sudoare, incapabilă să le-ajungă din urmă; nimerind în oțetar când urina în tufișuri și toată lumea descoperind (hei, băi scarpină-ntre-buci, te mănâncă curul?); Billy Preston punându-i unt de arahide în păr când adormea în sala de studiu; ciupiturile, picioarele întinse pe culoarele dintre bănci ca să-i pună piedică, manualele trântite de pe pupitrul ei, ilustrata obscenă strecurată în poșetuță; Carrie îngenunchind la picnicul bisericii, stângace, să-și spună rugăciunea, și cusătura fustei vechi de madras plesnind cât e de lung fermoarul cu zgomotul unei enorme ruperi-de-nori; Carrie dând mereu pe lângă minge, chiar și la jocul în cerc, căzând pe burtă la Dans modern în anul doi și rupându-și un dinte, năpustindu-se în plasă la meciurile de volei; purtând ciorapi întotdeauna cu firele fugite, fugindu-i sau pe cale de-a fugi, având permanent pete de transpirație la subsuorile bluzelor; chiar și ziua când Chris Hargensen dăduse telefon, după ore, de la Kelly Fruit Company din oraș și o întrebase dacă știe că *pulpă de scroafă* se scrie C-A-R-R-I-E. Dintr-odată

toate astea și masa critică fu atinsă. Căcănăria, grosolănia, mărlnăia ultimă îndelung căutată, se găsi. Fisiune.

Dădea înapoi, urlând în tăcerea nouă, cu brațele grase petrecute peste față și un tampon agățat în mijlocul părului pubian.

Fetele o priveau, cu ochi strălucitori și solemni.

Carrie se retrase până la marginea unuia dintre cele patru compartimente largi ale dușurilor, și se lăsă încet în poziție șezând. Slobozea gemete lente și neajutorate. Ochii i se rostogoleau cu o albeață umedă, ca ai unui porc în țarcul de la abator.

Sue spuse rar, șovăitor:

– Cred că asta-i fără-ndoială prima dată când i-a...

Acesta fu momentul când ușa se dădu de perete cu un trosnet sec și abrupt, iar Miss Desjardin năvăli înăuntru să vadă ce se întâmplă.

Din *Umbra a explodat* (pag. 41):

Atât psihologii, cât și autorii studiilor medicale asupra acestui subiect sunt de acord că începerea deosebit de tardivă și traumatică a ciclului menstrual al lui Carrie White a putut foarte bine să cauzeze declanșarea aptitudinilor ei latente. Pare incredibil că, până în 1979, Carrie nu știa nimic despre ciclul lunar al femeii mature. Este aproape la fel de incredibil să ne imaginăm că mama fetei i-ar fi permis să ajungă la vârsta de aproape șaptesprezece ani fără a consulta un ginecolog în privința neapariției menstruației la fiica ei.

Totuși, faptele sunt incontestabile. Când Carrie White și-a dat seama că sângera din orificiul vaginal, n-a avut nici cea mai vagă idee ce se întâmplă. Era neștiutoare despre întregul concept al menstruației.

Una dintre colegele ei de clasă care au supraviețuit, Ruth Gogan, povestește cum a intrat în vestiarul fetelor de la Ewen High School în anul dinaintea evenimentelor care ne privesc și a văzut-o pe Carrie folosindu-se de un tampon pentru a-și ajusta cu el rujul. Cu ocazia aceea, Miss Gogan a spus:

– Ce mama dracului faci acolo?

Miss White a răspuns:

– Nu-i bine ce fac?

Atunci Miss Gogan a replicat:

– A, ba da. Sigur că-i bine.

Ruth Gogan le-a pus la curent pe câteva dintre prietenele ei (ulterior i-a spus autorului acestui interviu că era ceva „miștocuț”), iar dacă după aceea cineva a încercat s-o informeze pe Carrie asupra adevăratei utilizări a ceea ce folosea ea ca să se machieze, se pare că a refuzat explicația ca pe o încercare de-a o lua în zefleMEA. Aceasta era o fațetă a vieții ei referitor la care devenise excesiv de precaută...

După ce fetele s-au dus la ora a doua, iar clopoțelul a tăcut (câteva dintre ele se strecuraseră discret pe ușa din spate înainte ca profesoara să fi putut începe a nota numele), Miss Desjardin a folosit tactica standard pentru istericale: a plesnit-o pe Carrie strașnic peste obraz. Greu ar fi recunoscut plăcerea pe care i-o oferea această acțiune, și fără îndoială ar fi negat că o considera pe Carrie un sac de osânză gras și plângăcios. În primul ei an de meserie, încă mai credea că îi consideră buni pe toți copiii.

Carrie ridică spre ea o privire nătângă, cu fața încă descompusă și chinuită.

– M-M-Miss D-D-Des-D-...

– Scoală-te, spuse rece Miss Desjardin. Scoală-te și ocupă-te de tine.

– *Sângerez de moarte!* zbieră Carrie, și o mână dibuind orbește se ridică și apucă șortul alb al domnișoarei Desjardin. Lăsă o amprentă sângerie.

– Eu... tu...

Fața profesoarei de educație fizică se strâmbă, pungită de scârbă, și deodată o ridică smucit pe Carrie în picioare.

– *Treci acolo!*

Carrie rămase clătinându-se între dușuri și automatul care oferea șervețele sanitare de zece cenți, cocoșată, cu sânii ațintiți spre dușumea și brațele bălăbănindu-i-se moi. Arăta ca o maimuță. Ochii îi erau sticloși și goi.

– Acuma, spuse Miss Desjardin cu un accent șuierător, ucigaș, scoți unul dintre șervețelele alea... nu, lasă-n pace fanta pentru fise, oricum e stricată...iei unul și... fir-ar să fie, da' *ia-l* odată! Te porți de parcă n-ai mai avut în viața ta ciclu.

– Ciclu? repetă Carrie.

Expresia ei de complet scepticism era prea sinceră, prea plină de oroare neghioabă și fără speranță, pentru a putea fi ignorată sau negată. O bănuială

cumplită și neagră începu să se înfiripe în mintea Ritei Desjardin. Era incredibil, așa ceva nu se putea întâmpla. Ei înseși îi începuseră menstruațiile puțin după ce împlinise unsprezece ani și se repezise în capul scării să țipe în jos surescitată: „Hei, Mami, sunt pe stop!”

– Carrie? murmură ea, înaintând spre fată. Carrie?

Carrie se îndepărtă cu un zvâcnut. În aceeași clipă, un raft cu mingi de softball din colț se prăbuși bubuind puternic, cu ecou. Sferele albe se rostogoliră care-ncotro, făcând-o pe Desjardin să tresară.

– Carrie, ăsta-i primul tău ciclu?

Dar acum, că gândul fusese admis, abia dacă mai trebuia s-o întrebe. Sângele era întunecat la culoare și curgea cumplit de greu. Ambele picioare ale lui Carrie erau mânjite și stropite cu roșu, ca și cum ar fi trecut vadul unui râu de sânge.

– Mă doare... gemu Carrie. Burta mea...

– Trece, spuse Miss Desjardin; milă și rușine de sine se întâlniră într-însa, într-un amestec stânjenitor. Trebuie să... ăă, oprești curgerea sângelui. Să...

Deasupra capului ei ceva fulgeră orbitor, urmat de un pocnet ca de armă cu aer comprimat, iar un bec sfârâi și se stinse. Miss Desjardin țipă surprinsă, și-i dădu prin minte

(toată coșmelia asta blestemată se dărâmă)

că lucruri de acest gen părea să se întâmple în jurul lui Carrie întotdeauna când era tulburată, de parcă o pândea ghinionul la fiecare pas. Gândul îi fugi aproape la fel de iute pe cât venise. Scoase unul dintre șervetele sanitare din automatul defect și îl despătură.

Uite, îi arată. Uite-așa...

Din *Umbra a explodat* (pag. 54):

Mama lui Carrie White, Margaret White, a adus-o pe fiica ei pe lume la data de 21 septembrie 1963, în circumstanțe care nu pot fi definite decât drept bizare. De fapt, o privire de ansamblu asupra cazului Carrie White îl lasă pe cercetătorul atent cu un simțământ dominându-le pe toate celelalte: acela că fata a fost singurul rezultat al unei familii mai ciudate decât oricare alta ajunsă vreodată în atenția publicului.

Așa cum am notat mai înainte, Ralph White a murit în februarie 1963, când o grindă de oțel a căzut din cablurile macaralei, pe un șantier din Portland. D-na White a continuat să locuiască singură în bungalow-ul lor din suburbiile orașului Chamberlain. Datorită crezurilor religioase fundamentaliste, aproape fanatice, ale familiei White, D-na White nu a avut nicio prietenă care să se ocupe de ea în perioada sarcinii. Iar când au început durerile facerii, șapte luni mai târziu, era singură. La aproximativ h. 1:30 p.m. în ziua de 21 septembrie, vecinii din Carlin Street au început să audă zbierete din casa White. Poliția însă nu a fost chemată la fața locului până după h. 6:00 p.m. Ne rămân două alternative deloc atrăgătoare pentru a explica acest decalaj de timp: fie vecinii de stradă ai D-nei White nu doreau să se implice într-o anchetă polițienească, fie antipatia pentru ea devenise atât de puternică, încât au adoptat cu deliberare o atitudine de om-trăi-și-om-vedea. D-na Georgia McLaughlin, singura dintre locatările rămase care locuiau pe Carlin Street în acea vreme și care a fost de acord să-mi răspundă la întrebări, spune că n-a anunțat poliția pentru că a crezut că urletele aveau ceva de-a face cu „rostogoleala sfântă“.

Când în cele din urmă poliția a sosit, la orele 6:22 p.m., țipetele deveniseră neregulate. D-na White a fost găsită în patul ei de la etaj, iar ofițerul anchetator, Thomas G. Mearton, la început a crezut că fusese victima unui atac cu mână armată. Patul era năclăit de sânge, iar pe podea se afla un cuțit de măcelărie. Abia atunci a văzut copilul înfășurat încă, parțial, în membrana placentei, la sânul D-nei White. Se pare că ea însăși a tăiat cordonul ombilical, cu cuțitul.

Este o mare provocare atât a imaginației, cât și a veridicității să avansăm ipoteza că D-na Margaret White nu știa că e însărcinată, ba încă nici măcar nu înțelegea ce implică acest cuvânt, iar oameni de știință ca J.W. Bankson și George Fielding au propus recent, în mod mult mai rezonabil, ipoteza că respectivul concept, legat irevocabil în mintea ei de „păcatul“ împerecherii, îi fusese complet eradicat din creier. Poate că pur și simplu a refuzat să creadă că ei i s-ar putea întâmpla un asemenea lucru.

Dețin date despre cel puțin trei scrisori adresate unei prietene din Kenosha, Wisconsin, care par să dovedească indubitabil că D-na White credea, începând

din luna a cincea, că are „un cancer al părților femeiești” și curând își va reîntâlni soțul în ceruri...

Când Miss Desjardin a dus-o pe Carrie sus la cancelarie, cincisprezece minute mai târziu, holurile erau din fericire pustii. Clasele torceau molcom, în spatele ușilor închise.

Țipetele lui Carrie se potoliseră în sfârșit, dar continua să plângă cu statornică regularitate. Până la urmă Desjardin îi pusese șervetul cu mâna ei, o curățise pe față cu prosoape de hârtie ude, și o vârâse la loc în chiloții ei simpli de bumbac.

Încercase de două ori să-i explice realitatea banală a menstruației, dar Carrie își astupase urechile cu mâinile și continuase să plângă.

Dl. Morton, prim-adjunct, sări de la birou ca fulgerul când intrară. Billy deLois și Henry Trennant, doi băieți așteptându-și cuvenita predică pentru a fi chiulit de la franceză I, așezați pe două scaune, se holbară mai să le iasă ochii din cap.

Îi fulgeră cu privirea, peste umărul lui Desjardin, pe băieții ce priveau amprenta roșie de pe șortul profesoarei.

– Voi la *ce* căscați ochii?

– Sânge, răspunse Henry, și zâmbi cu un soi de surprindere vidă.

– Două termene de detenție! se răsti Morton. Coborî privirea la pata sângerie și clipi din ochi.

Închise ușa în urma băieților, apoi începu să scotocească prin sertarul de sus al dulapului cu acte după un formular pentru accidente școlare.

– Te simți bine, ăă...

– Carrie, completă Desjardin. Carrie White.

Dl. Morton localiza în fine un formular de accidente. Avea pe el o pată mare de cafea.

– N-o să aveți nevoie de el, Domnule Morton.

– Bănuiesc că la trampolină a fost. Tocmai am... N-o să am?

– Nu. Dar cred că ar trebui să-i dăm voie lui Carrie acasă pe ziua de azi.

A avut o experiență cam înspăimântătoare.

Ochii ei scânteiară un semnal pe care Morton îl sesiză, dar nu reuși să-l interpreteze.

– Da, okay, dacă așa zici, Bun. Bine.

Morton îndeasă formularul înapoi în sertar, îl trânti cu degetul mare rămas înăuntru și scoase un mormăit. Făcu o piruetă grațioasă până la ușă, o deschise smucit, se uită urât la Billy și Henry, și strigă:

– Miss Fish, am putea primi un bon de voie, te rog? Carrie Wright.

– White, spuse Miss Desjardin.

– White, fu și Dl. Morton de acord.

Billy deLois râse pe sub mustață.

– O săptămână de detenție! lătră Morton.

Sub unghia mare i se forma bășică de sânge. Durea ca dracu'. Plânsul constant și monoton al lui Carrie continua, la nesfârșit.

Miss Fish aduse bonul de voie galben, iar Morton își mângâli pe el inițialele cu creionul argintiu de buzunar, strâmbându-se la apăsarea degetului vătămat.

– Vrei să te ducă cineva, Carrie? întrebă. Putem chema un taxi dacă ai nevoie.

Carrie clătină din cap. Prim-adjunctul observă cu dezgust că într-o nară i se formase un uriaș clăbuc de mucus verde. Își mută privirea peste creștetul ei, la Miss Desjardin.

– Sunt sigură că o să fie bine, spuse ea. Carrie n-are de mers decât până la Carlin Street. Aerul curat o să-i facă bine.

Morton îi dădu fetei bonul galben.

– Acum poți să te duci, Cassie, spuse el cu mărinimie.

– *Nu mă cheam-așa!!* zbieră ea deodată.

Morton dădu înapoi, iar Miss Desjardin sări ca lovită pe la spate. Scrumiera grea, de ceramică, de pe biroul lui Morton (era „Gânditorul“ lui Rodin cu capul prefăcut în receptacul pentru chiștoacele de țigări), se răsturnă dintr-odată pe jos, ca pentru a se adăposti de forța strigătului. Mucuri și scame de tutun din pipa lui Morton se împrăștiară pe covorul de nailon verde-pal.

– Ei, i-ascultă, spuse Morton, încercând să-și refacă tonul sever. Știu că ești tulburată, da' asta nu-nseamnă că trebuie să-nghit...

– Vă rog, spuse calmă Miss Desjardin.

Morton clipi din ochi spre ea după care dădu scurt din cap. Încerca să proiecteze imaginea unei seducătoare figuri de tip John Wayne în timp ce își îndeplinea funcțiile disciplinare ce-i constituiau principala sarcină ca prim-adjunct, dar nu reușea tocmai bine. Administrația (reprezentată de obicei la supeurile

Lay Cee, recepțiile P.T.A. și ceremoniile de premiere ale Legiunii Americane, de către Directorul Henry Grayle) îl califica îndeobște ca „seducătorul Mort“. Categoria elevilor era mai dispusă să-l catalogheze drept „țâcnitu’ ăla de la birou care da din cur“. Dar, cum puțini elevi ca Billy deLois și Henry Trennant vorbeau la primirile P.T.A. sau întrunirile orășenești, optica administrației tindea să dețină supremația.

Acum, seducătorul Mort, oblojindu-și încă în secret degetul stâlcit, îi zâmbi lui Carrie și spuse:

– Atunci du-te dacă vrei, Miss Wright. Sau ai prefera să șezi puținel până-ți revii?

– Mă duc... murmură Carrie, și-și netezi părul. Se ridică, apoi privi la Miss Desjardin. Ochiul îi erau dilatați și umbriți de cumplită înțelegere:

– Au râs de mine. Au dat în mine cu lucruri. *Totdeauna* au râs.

Desjardin nu putu decât să o privească neajutorată.

Carrie plecă.

O clipă domni tăcerea. Morton și Desjardin o priviră ieșind. Apoi, dregându-și vocea cu un sunet stângaci, Dl. Morton se resemnă să coboare la munca de jos pentru a începe să strângă grijuliu mizeriile din scrumiera căzută.

– Ce-a fost *asta*?

Miss Desjardin oftă și privi cu silă la amprenta brună ce i se usca pe șort.

– I-a venit ciclul. Primul ei ciclu. La dușuri.

Morton își dresе iarăși glasul, iar obrajii îi căpătară o tentă trandafirie. Foaia de hârtie cu care mătura începu să se miște și mai repede.

– Nu-i un pic cam, ăă...

– Prea mare pentru primul? Da. Din cauza asta a și fost atât de traumatizant pentru ea. Deși nu pot să-nțeleg de ce maică-sa...

Gândul rămase în suspensie, uitat pentru moment.

– Nu cred că m-am descurcat foarte bine, Morty, dar n-am înțeles ce se-ntâmpla. Credea că sângerează de moarte.

Morty ridică o privire tăioasă.

– Cred că nu știa că există așa ceva, ca menstruația, până acum o jumătate de oră.

– Dă-mi periuța aia de-acolo, Miss Desjardin. Da, aia.

Miss Desjardin îi întinse mica perie cu inscripția „*Compania de Materiale și Mobilă Chamberlain nu vă perie NICIODATĂ de pe listele ei*” scrisă pe mâner. Morton începu să măture grămăjoara de scrum pe hârtie.

– Tot o să mai rămână ceva pentru aspirator, cred. Covoarele-astea pufoase sunt mizerabile. Credeam c-am pus scrumiera aia înapoi pe birou mai încolo. Curios, cum cad lucrurile.

Dădu cu capul de masă și căzu brusc în fund.

– Îmi vine greu să cred că o fată din liceul ăsta sau din oricare altul a făcut trei ani de școală și încă n-are habar de fenomenul menstruației, Miss Desjardin.

– Mai greu mi-a fost mie, răspunse ea. Dar e singurul lucru la care mă pot gândi ca să-mi explic reacția ei. Și a fost dintotdeauna țapul ispășitor al colectivului.

– Hm.

Mătură chiștoacele și scrumul în coșul de gunoi, cu mâinile, apoi și le scutură de praf.

– Acum am reperat-o, cred. White. Fiica lui Margaret White. Ea trebuie să fie. Asta face totul mai ușor de crezut.

Se așează la birou și zâmbi a scuză.

– Sunt atât de multe!... După cinci ani sau cam așa ceva, încep toate să se contopească într-un portret de grup. Pe băieți îi strigi pe numele fraților lor, chestii de-astea. Nu-i ușor.

– Normal că nu e.

– Stai numai să ai doo’j’ de ani de meserie, ca mine, spuse morocănos Morton, privindu-și bășica însângărată. Ți se pare că unii copii ți-s cunoscuți de undeva și descoperi că l-ai avut pe tăticu’ lor elev în anul când ți-ai început treaba. Margaret White a învățat aici înainte să vin eu, lucru pentru care sunt profund recunoscător. I-a spus Doamnei Bicente, Dumnezeu s-o odihnească, i-a spus că Domnul i-a rezervat un loc special unde să ardă în iad fiindcă le-a prezentat copiilor o schiță a crezurilor evoluționiste ale D-lui Darwin. A fost exmatriculată de două ori în timpul cât era elevă aici – o dată, pentru că-și bătuse o colegă cu poșeta. Legende spun că Margaret își văzuse colega fumând o țigaretă. Ciudate vederi religioase. Foarte ciudate.

Expresia de John Wayne i se trânti brusc pe față.

– Celelalte fete, chiar au râs de ea?

– Mai rău. Urlau și dădeau în ea cu șervețele sanitare când am intrat eu. Le aruncau de parcă... de parcă erau alune.

– O! O, Doamne.

John Wayne dispăru. Dl. Morton se făcu stacojiu.

– Ai notat numele?

– Da – nu pe toate, deși unele dintre ele se poate să se fi luat după celelalte. Christine Hargensen părea că dă tonul... ca de obicei.

– Chris și Mortimer-Snerzii ei, murmură Morton.

– Da. Tina Blake, Rachel Spies, Helen Shyres, Donna Thibodeau și sora ei Mary Lila Grace, Jessica Upshaw. Și Sue Snell.

Miss Desjardin se încruntă.

– Nu m-aș fi așteptat la una ca asta din partea lui Sue. Nu părea niciodată genul pentru o asemenea... ispravă.

– Ai stat de vorbă cu fetele implicate?

Profesoara chicoti nefericită.

– Le-am scos naibii afară de-acolo. Eram prea enervată. Iar pe Carrie o apucaseră istericalele.

– Hm.

Morton își trosni degetele.

– Ai de gând să discuți cu ele?

– Da, răspunse Miss Desjardin, fără însă a părea prea convinsă.

– Mi se pare mie sau...

– Probabil că nu ți se pare, îl întrerupse ea posacă. Înțelegi, eu trăiesc într-o casă de sticlă. Îmi dau seama ce-au simțit fetele alea. Toată treaba m-a făcut pur și simplu să-mi vină s-o iau de gât și s-o *zgâlțâi*. O fi existând vreun soi de instinct al menstruației care le face pe femei să-și înfigă colții, nu știu. Mereu o văd pe Sue Snell și felul cum arăta.

– Hm, repetă înțelept domnul Morton.

Nu înțelegea femeile și nu simțea nicio dorință deosebită să discute despre menstruație.

– Am să vorbesc cu ele mâine, promise profesoara, ridicându-se. O să le spintec și pe-o parte și pe alta.

– Bine. Pedepsa să fie pe măsura crimei. Și dacă ești de părere că trebuie să le trimiți pe unele la, ăă, la mine, simte-te liberă s-o faci...

– Așa voi face, îl întrerupse cu blândețe Miss Desjardin. Apropo, în timp ce încercam s-o calmez a explodat un bec. Asta le-a pus capac la toate.

– O să trimit chiar acum un instalator, promise Morton. Și mulțumesc pentru străduință, Miss Desjardin. Ești bună s-o rogi pe Miss Fish să-i trimită la mine pe Billy și Henry?

– Desigur, răspunse Miss Desjardin și ieși.

Morton se rezemă de spătar și lăsă toată povestea să-i iasă din minte. Când Billy deLois și Henry Trennant, *extraordinaire* chiulangii, băgară capul pe ușă, fața i se luminează de fericire și se pregăti să le zică vreo două să le țină minte.

După cum îi spunea el adesea lui Hank Grayle, pe chiulangii îi mânca pe pâine cu unt.

Graffiti scrijelit pe o bancă în Chamberlain Junior High School:

„Trandafirii-s roșii, violetele-s albastre, peisaju-i minunat, da' Carrie White tot mănâncă căcat.“

O luă în jos pe Ewen Avenue și traversă spre Carlin la stopul din colț. Ținea capul în jos și încerca să nu se gândească la nimic. Crampele îi veneau și o lăsau în valuri mari, înșfăcând-o, făcând-o să încetinească și să grăbească iar pasul ca o mașină cu probleme la carburator. Se holba la asfaltul trotuarului. Luciri de cuarț în ciment. Grile de șotron mângălite cu creta, fantomatice, șterse de ploaie. Cocoloașe de gumă turtite sub tălpi. Foițe de staniol și ambalaje de acadele. *Toate mă urăsc și o clipă nu se-opresc. O clipă nu se satură.* O monedă cuibărită într-o crăpătură. Îi trase un șut. *Imaginează-ți-o pe Chris Hargensen toată plină de sânge și zbierând după milă. Cu șobolani umblându-i peste toată fața. Bun. Buuun. Buuună treabă ar mai fi.* Un rahat de câine cu o urmă de picior în mijloc. Un inel de capse înnegrite pe care un copil le pocnise cu o piatră. Mucuri de țigări. *Fă-i capul chisăliță cu o piatră, c-un bolovan. Fă-le la toate chisăliță capetele. Bun. Buuun.*

(sfinte Iisus bun și blând)

Asta era vorba lui Momma, bine le mai zicea. Ea nu trebuie să iasă în fiecare zi a fiecărui an printre lupi, să intre într-un carnaval de râsete, glume

răutăcioase, degete arătând-o, rânjete. Și n-a zis Momma, n-a zis ea că o să vină o Zi a Judecății

(numele acelei stele va fi pelin, iar ei vor fi biciuiți cu scorpioni) și un înger cu sabia?

Numai de-ar fi azi și de-a veni Iisus nu cu un miel și c-un toiag de păstor, ci cu câte un bolovan în fiecare mână ca să strivească râsete și rânjete, să smulgă din rădăcini răul și să-l distrugă pe când zbiară – un cumplit Iisus al sângelui și al dreptății.

Și numai de-ar putea ea să-I fie sabia și brațul Lui.

Încercase să se adapteze. O sfidase pe Momma într-o sută de feluri mărunte, încercase să șteargă cercul ciumei-roșii ce fusese trasat în jurul ei din prima zi când părăsise universul supus al căsuței de pe Carlin Street și pornise spre Școala Primară de pe Barker Street cu Biblia sub braț. Ținea minte și-acum ziua aceea, privirile holbate și tăcerea bruscă, îngrozitoare, când îngenunchease înainte de gustare în bufetul școlii – în ziua aceea începuseră râsetele, iar ecoul lor stăruise peste ani și ani.

Cercul ciumei-roșii era ca însuși sângele – puteai freca și freca și iar freca și tot acolo rămânea, neșters, necurat. Niciodată nu mai îngenunchease iar într-un loc public, deși asta nu i-o spusese lui Momma. Totuși, amintirea inițială rămânea, alături de ea și alături de *ele*. O înfruntase pe Momma luptând cu ghearele și cu dinții în privința Taberei Tineretului Creștin și câștigase ea însăși banii ca să se ducă acolo, apucându-se de cusut. Momma îi spusese, neguroasă, că era Păcat, că erau Metodisti și Baptiști și Congregaționaliști, și că era Păcat și Rătăcire. Îi interzisese lui Carrie să se scalde în tabără. Și cu toate că se *scăldase* și *răsese* când o băgau cu capul la fund (până nu mai putuse să-și recapete respirația, iar ele o făceau iar și iar de-o apucase panica și începuse să țipe) și încercase să ia parte la activitățile taberei, o mie de glume fizice i se jucaseră lui Carrie-baba-bisericoasa și se întorsese acasă cu autobuzul o săptămână mai devreme, cu ochii roșii și adânciți în cap de-atâta plâns, pentru a fi luată din stație de Momma, iar Momma îi spusese cu amărăciune că ar trebui să prețuiască amintirea felului cum o bătea ea cu biciul ca dovadă că Momma știa, că Momma avea dreptate, că singura speranță de siguranță și mântuire se găsea înăuntrul cercului roșu. „Căci dreaptă e poarta“,

spusese amărâtă Momma în taxi, iar acasă o trimisese pe Carrie în debara să stea acolo șase ore.

Momma, firește, îi interzicea să facă duș cu celelalte fete; Carrie își ascunsese articolele de toaletă în dulăpiorul de la școală și începuse totuși să facă duș, luând parte la un ritual în pielea goală care pentru ea era rușinos și jenant, cu speranța că cerul din jurul ei s-ar putea să pălească puțin, numai puțin... (dar azi oh azi)

Tommy Erbter, care avea cinci ani, se dădea cu bicicleta pe partea cealaltă a străzii. Era un băiat mic, cu figură concentrată, pe o Schwinn cu roțițe de sprijin colorate în roșu-aprins. Fredona înfundat „*Scoobie Doo, where are you?*” O văzu pe Carrie, se luminează la față și scoase limba.

– Hei, băi mutră-de-pârț! Baba-Carrie-bisericoasa!

Carrie îl fulgeră cu o privire plină de mânie neașteptată, fumegândă. Bicicleta se poticni pe roțițele ei de susținere și deodată se răsturnă. Tommy scoase un zbieret. Bicicleta ajunsese deasupra lui. Carrie zâmbi și-și văzu de drum. Sunetul vaietelor lui Tommy era dulce, muzicuță cacofonică în urechile ei.

De-ar putea doar face să se întâmple așa ceva ori de câte ori avea poftă. (tocmai o făcuse)

Se opri în loc la șapte case distanță de-a sa, privind fără expresie în gol. În urma ei, Tommy se cățără înlăcrimat la loc pe bicicletă, oblojindu-și un genunchi jultit. Răcni ceva, dar fata nu-l luă în seamă. Răcniseră la ea experți în toată regula.

Se gândise:

(*cazi de pe bicicleta aia piciule pică de pe bicicleta aia și crape-ți împușitul ăla de cap*)

și ceva se întâmplase.

Mintea ei se... se... se chinuia să găsească cuvântul. Se *flexase*. Nu era tocmai termenul potrivit, dar foarte pe-aproape. Avusese loc o curioasă îndoire mintală, aproape ca un cot lucrând ca o ganteră. Nici asta nu era tocmai exact, dar altceva nu-i putea da prin gând. Un cot fără niciun pic de putere. Un mușchi de bebeluș slăbănog.

Flexează.

Deodată, privi aprig la uriașa fereastră cât peretele a Doamnei Yorraty. Își spuse:

(*cățea cotoroanță bătrână și proastă sparge-ți-s-ar geamul ăla*)

Nimic. Geamul cât peretele al D-nei Yorraty scânteia senin în lumina proaspătă de ora nouă dimineața. O nouă crampă strânse pântecul lui Carrie, iar ea își urmă drumul.

Dar...

Becul. Și scrumiera; nu uita scrumiera.

Privi înapoi

(căteaua aia bătrână o urăște pe Momma mea)

peste umăr. Din nou i se păru că ceva se flexase... foarte slab însă. Fluxul gândurilor i se involbură ca sub efectul unei neașteptate bulboane dintr-un izbor aflat mai în adâncime.

Geamul păru că se unduiește. Nimic mai mult. Poate că o înșelase vederea. Poate că nu.

Începu să-și simtă capul obosit și buimac, pulsând cu semnele unei migrene. Ochii îi erau încinși, ca și cum tocmai ar fi șezut citind Apocalipsul Sfântului Ioan de la un capăt la altul.

Continuă să meargă pe stradă spre casa mică și albă cu obloane albastre. Senzația familiară de ură-iubire-groază mocnea înlăuntrul ei. Iedera se cățăraseră pe latura dinspre apus a bungalow-ului (întotdeauna îi spunea bungalow-ul, pentru că a-i zice casa Albă suna ca un banc politic, iar Momma spunea că toți politicienii sunt niște tâlhari și păcătoși, și în cele din urmă vor da țara pe mâna Roșii-lor-Cei-Fără-De-Dumnezeu care au să-i pună pe toți credincioșii întru Iisus – chiar și pe Catolici – la zid), iar iedera era pitorească, *știa* că așa era, dar uneori simțea c-o urăște. Uneori, la fel ca acum, iedera părea o grotescă mână gigantică vârstată cu vene groase care răsărise din pământ să înșface casa. Se apropie de ea cu pași târșiți.

Firește, mai fuseseră și pietrele.

Se opri iar, clipind prosteste în razele soarelui. Pietrele. Momma nu vorbea niciodată despre asta; Carrie nici măcar nu știa dacă mămica ei mai ținea minte ziua cu pietrele. De mirare că ea însăși încă și-o mai amintea. Pe-atunci fusese fetiță mică de tot. Cât să fi avut? Trei ani? Patru? Mai întâi fata aia în costumul de baie alb, după care veniseră pietrele. Iar prin casă zburaseră lucruri. Iată amintirea, neașteptat de vie și limpede. Ca și cum ar fi fost aici tot timpul, imediat sub suprafață, așteptând un soi de pubertate mintală.

Așteptând, poate, ziua cea de azi.